

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 240.191 van 14 december 2017

in de zaak A. 222.402 /XIV-37.441

In zake:

1. XXXX

2. XXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet

kantoor houdend te 2018 Antwerpen

Arthur Goemaerelei 69

bij wie woonplaats wordt gekozen

eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door

advocaat Nico Vissers

kantoor houdend te 2900 Schoten

Verbertstraat 18

tegen:

de HOGE RAAD VAN DE ORDE DER DIERENARTSEN

bijgestaan en vertegenwoordigd door

advocaat Patrik De Maeyer

kantoor houdend te 1160 Brussel

Tedescolaan 7

bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1.1. De vordering, ingesteld op 12 juni 2017, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van de Hoge Raad van de Orde der Dierenartsen (hierna verkort: HROD) dd. 3 mei 2017 waarbij [de verzoekers] in hun hoedanigheid van leden van de Nederlandstalige Gewestelijke Raad van de Orde der Dierenartsen (hierna verkort: NGROD):

- preventief tijdelijk en bij hoogdringendheid op non actief worden gesteld;
- hen de toegang tot het gebouw van de NGROD te Merelbeke wordt ontzegd, met absoluut verbod om in hun hoedanigheid van raadslid contact te hebben of te zoeken met andere raadsleden van de NGROD, de

HROD en/of het administratief personeel of medewerkers op zelfstandige basis;

- hen de elektronische toegangen tot de gegevensbestanden (o.a. WIKI's) worden ontzegd en afgesloten.”

1.2. In hun verzoekschrift van 12 juni 2017 vragen de verzoekers, onder verbeurte van een dwangsom, volgende voorlopige maatregelen te willen bevelen:

“[...]

- dat verzoekers hun mandaat als lid van de NGROD en als voorzitter, respectievelijk secretaris, volwaardig kunnen opnemen en uitoefenen zonder beperkende maatregelen opgelegd door de Hoge Raad en/of zijn voorzitter;

- dat zij hierbij over alle normale middelen beschikken, zoals de onvoorwaardelijke toegang tot de gebouwen van de Orde der Dierenartsen, de toegang tot alle databanken, documenten, gegevens, archieven;

- dat zij zonder enige beperking contact kunnen hebben met de personeelsleden, de leden en de mandatarissen in de organen van de Orde der Dierenartsen;

- dat de Hoge Raad en/of zijn voorzitter zich moeten onthouden van elke maatregel en/of beslissing die het voorgaande zouden belemmeren;

- dit alles onder verbeurte van een dwangsom ten bedrage van 5000,00 euro per dag dat de Hoge Raad en/of de orde der Dierenartsen in gebreke blijft vanaf de dag na de kennisgeving van het arrest waarbij de voorlopige maatregelen worden bevolen.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Thomas Maes heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 november 2017.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Patrik De Maeyer, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Thomas Maes heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Nadat op 30 juni 2016 binnen het Nederlandstalig kiesdistrict verkiezingen hebben plaats gevonden voor de Nederlandstalige Gewestelijke Raad van de Orde der Dierenartsen (hierna: de NGROD respectievelijk de Orde), zijn de verzoekers die werden verkozen, door de nieuw samengestelde NGROD tijdens zijn installatievergadering op 4 oktober 2016 verkozen tot voorzitter respectievelijk secretaris van het bureau van de NGROD.

3.2. De huidige vordering moet worden gesitueerd binnen het geschil dat tussen de verzoekers en de verwerende partij is ontstaan over de aanduiding van de leden van de Hoge Raad van de Orde der Dierenartsen (hierna: de Hoge Raad), als vertegenwoordigers van de vijf Nederlandstalige provincies.

Tot de aanduiding van die leden - vertegenwoordigers van de vijf Nederlandstalige provincies werd door de Hoge Raad overgegaan met een beslissing van 13 oktober 2016 waarbij hij beslist dat zijn (zittende) leden die de provincies Antwerpen, Limburg, Oost-Vlaanderen, West-Vlaanderen en het Nederlandstalig gedeelte van Brabant vertegenwoordigen, in hun functie worden verlengd voor een mandaat van drie jaar.

Tegen die beslissing van de Hoge Raad van 13 oktober 2016 is (onder meer) door de verzoekers op 12 december 2016 bij de Raad van State met een enig verzoekschrift een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend. Die zaak is bij de Raad van State gekend onder het nummer A. 220.939/XIV-37.262. De vordering tot schorsing in die zaak werd verworpen bij arrest nr. 238.096 van 4 mei 2017. De feiten in die zaak, die evenzo aan de basis liggen van de voorliggende zaak, zijn in het genoemde arrest nr. 238.096 als volgt weergegeven:

“3.1. Op 30 juni 2016 vinden binnen het Nederlandstalig kiesdistrict verkiezingen plaats voor de Nederlandstalige Gewestelijke Raad van de Orde der Dierenartsen (hierna: de NGROD), waarbij 4 nieuwe effectieve leden en 4 nieuwe plaatsvervangende leden worden verkozen.

3.2. Op 4 oktober 2016 vindt binnen de NGROD de installatie-vergadering plaats, waarbij het bureau van de NGROD wordt verkozen. Als voorzitter wordt [eerste verzoekster] verkozen, als ondervoorzitter [M.S.] en als secretaris [tweede verzoeker].

Op diezelfde vergadering wordt met een meerderheid van de stemmen (5 van de 9 raadsleden) beslist om de verkiezingen van de leden van de Hoge Raad (als vertegenwoordigers van de 5 Nederlandstalige provincies) uit te stellen. Het verslag van de raadsvergadering van 4 oktober 2016 vermeldt ter zake:

‘Het verloop van de verkiezingen zal als dusdanig aan de Hoge Raad worden meegedeeld. Het is aan de Hoge Raad om te oordelen over de regelmatigheid van de gedane voordrachten en om de nodige maatregelen te nemen om deze te laten vervolledigen.’

Deze beslissing wordt vervolgens door de 5 raadsleden bevestigd in een brief van 5 oktober 2016, die op 5 oktober 2016 per e-mail wordt overgemaakt aan Prof. Dr. D.V., die als uittredend NGROD-voorzitter het voorzitterschap waarnam op de installatievergadering en, per aangetekend schrijven, op 10 oktober 2016 aan Prof. Dr. D.V. en aan de voorzitter van de Hoge Raad.

In de genoemde brief van 5 oktober 2016 bevestigen de 5 raadsleden, zijnde de verzoekers en één raadslid van de NGROD, dat zij bij meerderheid beslisten tot uitstel van de verkiezing van de afgevaardigden voor de Hoge Raad om hen toe te laten voorafgaandelijk en met het oog op overleg, samen te kunnen zitten met de afgevaardigden van de Franstalige Gewestelijke Raad van de Orde. Ook wordt door de raadsleden in kwestie uitdrukkelijk geïnteressaard tegen het feit dat de installatievergadering niet correct is verlopen, en meer in het bijzonder dat de meerderheidsbeslissing tot uitstel van de verkiezingen van de afgevaardigden voor de Hoge Raad niet werd genotuleerd.

3.3. Op 13 oktober 2016 wordt een communiqué van de Hoge Raad, samen met een verslag van de installatievergadering van 4 oktober 2016, door de uittredend voorzitter van de NGROD verstuurd aan alle dierenartsen.

Het communiqué van 13 oktober 2016 van de Hoge Raad vermeldt het volgende:

‘De Hoge Raad stelt vast dat de verkiezingen binnen de Nederlandstalige Gewestelijke Raad van de Orde der Dierenartsen (NGROD) regelmatig verlopen zijn en dat er binnen de voorziene termijn voor de Vlaamse

provincies geen afgevaardigden werden aangeduid en nu niet meer kunnen worden aangeduid conform de wetgeving.

Het Pv van de verkiezingen op datum van 4 oktober 2016 vermeldt niet dat het onmogelijk was om per provincie een afgevaardigde voor de HR aan te duiden onder de verkozen kandidaten van de NGROD. De HR stelt vast dat op heden de termijn om tot nieuwe verkiezingen over te gaan verstreken is.

De Hoge Raad (HR) stelt vast dat de kandidaten Dr. [B] (provincie Antwerpen) en Dr. [D] (provincie Limburg) niet verkozen werden bij gebrek aan de wettelijk voorziene meerderheid (blanco stemmen zijn geldige stemmen).

Bij ontstentenis van afgevaardigden bij de HR aangeduid door de NGROD (voor alle Vlaamse provincies) en gelet op de noodzakelijke continuïteit van de openbare dienstverlening moet de Nederlandstalige sectie van de HR in zijn huidige samenstelling voor de termijn van 3 jaar blijven zetelen.'

3.4. Op de NGROD-vergadering van 28 oktober 2016 wordt beslist om het verslag van de installatievergadering van 4 oktober 2016 niet goed te keuren en om het schrijven van 5 oktober 2016 toe te voegen aan het verslag van de verkiezingen. De verkiezing van de 5 afgevaardigde leden van de NGROD bij de Hoge Raad wordt opnieuw uitgesteld. De voorzitter van de NGROD wordt gemandateerd om contact op te nemen met de voorzitter van de Hoge Raad en met het bureau van de Franstalige Raad om een vergadering te beleggen en proberen tot een oplossing te komen.

3.5. Op 3 november 2016 vindt een informele vergadering plaats. Tijdens die vergadering wordt het voorstel geformuleerd dat de provinciale NGROD-afgevaardigden bij de Hoge Raad hun ontslag zouden indienen.

Op 8 november 2016 wordt een vergadering van de Hoge Raad geagendeerd. Op de vertegenwoordiger voor Vlaams-Brabant na, geven de vertegenwoordigers te kennen geen ontslag te nemen.

3.6. Op 11 november 2016 brengt Dr. G.B., in zijn hoedanigheid van vice-voorzitter van de Hoge Raad, een uittreksel uit het verslag van de zitting van 13 oktober 2016 ter kennis van de NGROD:

'Resultaat van de verkiezingen voor de Orde

Voorzitter [B.] geeft lezing van de resultaten van de verkiezingen in juni en de samenstelling van de nieuwe gewestelijke raden van beroep. Hij geeft ook lezing van de uitslag van de verkiezingen door de nieuwe Gewestelijke Raden van de leden van de bureaus (voorzitter, ondervoorzitter, secretaris), de onderzoekscolleges en de vertegenwoordigers bij de Hoge Raad van de 5 provincies die de kieskring vormen van de CRFOMV.

Met betrekking tot de verkiezingen voor de vertegenwoordigers bij de Hoge Raad van de 5 provincies die de kieskring vormen van de NGROD, blijkt uit de notulen van de vergadering van 4 oktober 2016 dat ze regelmatig werden georganiseerd maar dat noch Dr. [G.B.], kandidaat vertegenwoordiger van de provincie Antwerpen, noch Dr. [D.], kandidaat vertegenwoordiger van de provincie Limburg een absolute meerderheid hebben behaald en daarom niet verkozen werden. Bij gebrek aan bevestigde kandidaturen, kon ook geen vertegenwoordiger voor de andere 3 provincies (Vlaams-Brabant, West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen), worden verkozen.

De Hoge Raad stelt vast dat, gelet op de onmogelijkheid om vertegenwoordigers aan te duiden voor de provincies die de kieskring

uitmaken van de NGROD, er geen beroep werd gedaan op andere kandidaturen. Daarom en gelet op

- Het feit dat het KB van 26 december 2015 tot vaststelling van de voorwaarden en nadere regels van de verkiezingen bij de Orde der Dierenartsen niet toelaat de verkiezing van de leden van de Hoge Raad uit te stellen (art. 37 en 38);
- De noodzaak zonder onderbreking het functioneren van de Hoge Raad te verzekeren en in het bijzonder de taken omschreven in art. 11 van de wet van 19 december 1950 tot oprichting van een Orde der Dierenartsen en in art. 5 en 9 van de wet van 28 augustus 1991 op de uitoefening van de diergeneeskunde;

beslist de Hoge Raad dat de huidige vertegenwoordigers van die provincies in hun functie worden verlengd voor een mandaat van 3 jaar. Een communiqué in die zin wordt opgesteld en onmiddellijk per mail verstuurd aan de leden van het Tableau van de Orde (Nederlandstalige sectie) met publicatie op de site van de NGROD.

Voorzitter [B.] licht de Hoge Raad in dat hij een brief dd. 10 oktober 2016 heeft ontvangen getekend door 5 leden van de NGROD [eerste verzoekster], [M. S.], [tweede verzoeker], [B. C.] en H.V.L.) met betrekking tot het verloop van de verkiezingen tijdens de vergadering van de NGROD op 4 oktober 2016. Deze inhoud van deze brief komt overeen met de inhoud van de brief die in eerste instantie werd gestuurd aan Prof. [D.V.]. Uit deze inhoud blijkt dat de vragen bedoeld zijn voor de NGROD. De Hoge Raad beslist dan ook geen gevolg te geven aan deze brief.'

3.7. Op 15 november 2016 gaat de NGROD-raadsvergadering over tot de verkiezing van de Nederlandstalige leden in de Hoge Raad.

Voor de provincie Antwerpen wordt [eerste verzoekster] verkozen, voor de provincie Oost-Vlaanderen [tweede verzoeker] verkozen, voor de provincie West-Vlaanderen [M. S.] en voor de provincie Vlaams-Brabant Dr. H.V.L. Voor de provincie Limburg wordt geen kandidaat gevonden onder de verkozen leden, zodat die verkiezing op een latere datum zal moeten gebeuren, na oproeping tot kandidaatstelling onder de leden van de Orde van de provincie.

Het verloop van deze NGROD-raadsvergadering wordt bevestigd in een proces-verbaal van vaststelling van een gerechtsdeurwaarder, waaruit blijkt dat 4 raadsleden van de NGROD en de magistraat-assessor geregeld de vergadering hebben verlaten.

Op 16 november 2016 deelt [tweede verzoeker] het resultaat van de verkiezing mee aan de voorzitter en de secretaris van de Hoge Raad.

Nog op 16 november 2016 worden de uittreedende leden van de Hoge Raad bedankt voor hun mandaat, met mededeling van hun opvolging.

Aan Dr. [M.], uittreidend Nederlandstalig lid van de Hoge Raad als vertegenwoordiger van de provincie Limburg, wordt gevraagd om zijn mandaat in de Hoge Raad voorlopig verder te blijven waarnemen totdat er een nieuwe kandidaat namens zijn provincie zal verkozen zijn.

3.8. Op 21 november 2016 verzoekt de raadsman van [eerste verzoekster] de Hoge Raad om haar beslissing van 13 oktober 2016 in te trekken en dit uiterlijk op 1 december 2016 te willen bevestigen.

Aan Drs. G., B. en D.V., dit zijn de uittreedende Nederlandstalige leden in de Hoge Raad als vertegenwoordigers van de provincies Antwerpen, Oost-Vlaanderen en West-Vlaanderen, wordt verzocht om tegen uiterlijk 1 december 2016 schriftelijk te willen bevestigen dat zij het einde van hun mandaat als lid van de Hoge Raad aanvaarden.

De verzoeken zijn onbeantwoord gebleven.

3.9. Op 1 december 2016 heeft de raadsman van [tweede verzoeker] en [B. C.] een ingebrekestelling met een gelijkaardige inhoud verstuurd aan de Hoge Raad.

Deze ingebrekestelling is onbeantwoord gebleven.

3.10. Op 10 december 2016 laat de voorzitter van de Hoge Raad aan [eerste verzoekster] en diens raadsman weten dat na uitiem overleg, de uittredende leden van de Hoge Raad als afgevaardigden van de provincies Antwerpen, Oost-Vlaanderen en West-Vlaanderen hebben beslist om geen ontslag te nemen en dus te zullen blijven zetelen.

3.11. Per e-mail van 11 december 2016 laat Prof. Dr. D.V., de uittredende vertegenwoordiger van de provincie Oost-Vlaanderen, weten aan de voorzitter van de Hoge Raad en de raadsleden van de NGROD dat hij met onmiddellijke ingang zijn ontslag bij de Hoge Raad heeft ingediend.

3.12. Op 20 januari 2017 verklaart de Nederlandstalige Gemengde Raad van Beroep van de Orde der Dierenartsen zich niet bevoegd om te oordelen over het door de voorzitter van de Hoge Raad van de Orde der Dierenartsen ingestelde hoger beroep. Uit de genoemde beslissing van 20 januari 2017 blijkt dat de voorzitter van de Hoge Raad met dat beroep, zoals uitgebreid, bij de Nederlandstalige Gemengde Raad van Beroep van de Orde der Dierenartsen ‘concreet aanvecht: 1. De beslissing van het bureau NGROD om de website aan te passen zoals door mevrouw T.C. werd meegedeeld, 2. De wijze waarop de NGROD gehandeld heeft met betrekking tot de verkiezing van de vertegenwoordigers van de vijf Nederlandstalige provincies bij de Hoge Raad, 3. De beslissing om in huidig geding een advocaat te raadplegen en zich te laten bijstaan.’”

3.3. Op 24 december 2016 dient een lid van de NGROD een klacht in bij de voorzitter van de Hoge Raad omdat de goede werking van dit orgaan in het gedrang zou komen door allerlei interne conflicten waar de verzoekers een rol in zouden spelen.

3.4. Op 7 maart 2017 stelt de Hoge Raad het volgende vast en beslist hij als volgt:

“De HROD stelt vast dat hij niet bevoegd is om onderzoek te doen maar enkel een onderzoek kan gelasten aan NGROD. Er zijn evenwel aanwijzingen dat de NGROD momenteel er niet in slaagt om zijn kerntaak, tuchtrecht, uit te voeren. Uit de mails van drs. K en A. [D.B.] en opiniestuk van Dr. P. [D. S.] blijkt dat de continuïteit van de dienstverlening door de NGROD mogelijk niet langer verzekerd is en dit een dringende tussenkomst van HROD vereist op grond van art. 11.4 en 5 van de wet van 1950.

De HROD beslist eenparig dat hij wel bevoegd is om een onderzoek te voeren met betrekking tot de werking van de NGROD op grond van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (document bevoegdheden).

De HROD werkt een procedure uit. Het ontwerp voor buitengewoon procedurereglement wordt eenparig goedgekeurd.

De HROD besluit eenparig om dr. [L. L.] aan te stellen als onderzoeker met de specifieke opdracht een administratief onderzoek te openen naar de werking van de NGROD sinds 14.10.2016 en de mogelijke oorzaken van eventueel disfunctioneren.

Het voorstel van uitnodiging om gehoord te worden, wordt eenparig goedgekeurd. De uitnodiging wordt aangetekend toegestuurd op het adres van de NGROD t.a.v. de raadsleden, en per gerechtsdeurwaarder aan het privé-adres van de raadsleden.”

3.5. Op 26 maart 2017 legt dr. L. L. een verslag neer. Dit verslag bevestigt in essentie het bestaan van conflicten zowel binnen de NGROD als tussen de voorzitter en de secretaris van het bureau van de NGROD en de Hoge Raad. Het verslag besluit als volgt:

“Uit de samengestelde bundel, de verhoren van de verschenen raadsleden en van de leden van het administratief personeel blijkt duidelijk dat de continuïteit van de openbare dienstverlening door de Orde en zijn raden niet meer kan gegarandeerd worden en een administratieve maatregel van tijdelijke, spoedeisende en noodzakelijke administratieve maatregel van inwendige orde moet genomen worden.

Om de verschillende standpunten te verzoenen dient afgestapt te worden van bepaalde intentionele beweegredenen om de werking van de Hoge Raad en de Gewestelijke Raad te ondermijnen.

De voorstellen van de onderzoeker ten behoeve van de beslissingsbevoegdheid van de administratieve overheid luiden als volgt:

1) Met betrekking tot de samenstelling en de continuïteit van de werking van de Raad en het bureau van de NGROD:

- [Eerste verzoekster] en [tweede verzoeker] worden als raadslid en lid van het Bureau met onmiddellijke ingang op non actief geplaatst en de toegang tot het NGROD gebouw met onmiddellijke ingang ontzegd. Zij onthouden zich van elke mondelinge en/of schriftelijke communicatie naar de andere leden van de NGROD, de Hoge Raad en administratief personeel. De elektronische toegangen tot de gegevensbestanden (o.a. de WIKI's) worden hen ontzegd en afgesloten.

[...]”.

3.6. Op 28 maart 2017 worden de verzoekers door tussenkomst van een deurwaarder uitgenodigd om op 31 maart 2017 te verschijnen voor de Hoge Raad. Conform de artikelen 33 tot 35 van het Gerechtelijk Wetboek wordt aan de verzoekers een door onderzoeker dr. L.L. ondertekende brief overhandigd die luidt:

“Ik werd op 07.03.2017 door de HROD aangesteld om een onderzoek te doen met betrekking tot de werking van de huidige NGROD sinds 14.10.2016.

Mijn onderzoek is afgesloten. Overeenkomstig het buitengewoon procedurereglement van de Orde van 7.03.2017 maak ik op heden mijn bundel

procedure, stukken, verhoren, conclusie en voorstel tot eventueel door de administratieve overheid te nemen spoedeisende, noodzakelijke en tijdelijke louter administratieve maatregel(en) van inwendige orde bij ontstentenis van enige andere mogelijke maatregel, aan de HROD over ten einde deze administratieve overheid toe te laten te beslissen of de voorgestelde maatregel al dan niet wordt genomen.

U wordt uitgenodigd om te verschijnen voor de HROD, zetelende in zijn vestiging te 5001 Jambes, Rue Mazy 171, 1° verdiep [...] op vrijdag 31.03.2017 om 14.00 ten einde er uw verdediging voor te dragen. U kan zich laten bijstaan door een raadsman. Deze procedure is tegensprekelijk of, in voorkomend geval, geacht op tegenspraak, verstek is een recht maar verzet is niet mogelijk omwille van de hoogdringendheid.

Het dossier ligt ter uwer inzage op het secretariaat van de vestigingszetel van de Franstalige gewestelijke raad van de Orde te 5001 Jambes, Rue Mazy 171, 1° verdiep, op woensdag 29.03 e.k., donderdag 30.03 e.k. tijdens de openingsuren van het secretariaat. Gelieve U vooraf aan te melden.”

3.7. Op 31 maart 2017 beslist de plaatsvervangend voorzitter van de Hoge Raad om de behandeling van de zaak uit te stellen tot 11 april 2017.

3.8. Op 7 april 2017 dienen de verzoekers een “akte van wraking” in tegen de voorzitter, de plaatsvervangend voorzitter en de vijf Nederlandstalige leden van de Hoge Raad.

Dit wrakingsverzoek wordt aan het Hof van Cassatie voorgelegd dat het verzoek verwerpt als niet-ontvankelijk met een arrest van 28 april 2017.

3.9. De verzoekers worden op 29 april 2017 opnieuw uitgenodigd om voor de Hoge Raad te verschijnen op 3 mei 2017.

3.10. Op 3 mei 2017, nadat de verzoekers zijn gehoord, neemt de Hoge Raad de thans bestreden beslissing. Zij luidt:

“[...]

Te gronde

Uit het administratief onderzoek door Dr. [L. L.], meer bepaald de door Dr. [L. D.] gevoegde mails en door anderen aangebrachte stukken, volgt dat de onwerkbare situatie waarin de NGROD zich thans bevindt geenszins het gevolg is van de houding van de HROD doch het gevolg is van de houding van de groep van

5, die reeds sinds 25.07.2016 een ‘aanslag’ beraamd hebben tegen de Orde en zijn HR.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 04.10.2016 niet is overgegaan tot de aanduiding van de Nederlandstalige vertegenwoordigers bij de Hoge Raad in strijd met art. 38 van het KB van 26 december 2015 en niettegenstaande zij door de magistraat-assessor er op gewezen werden dat dit door de wet is vereist.

Gezien aldus niemand op wettige wijze werd verkozen door de NGROD heeft de Hoge Raad op 13.10.2016 beslist, teneinde de continuïteit van de openbare dienstverlening te waarborgen, het mandaat van de huidige voorheen verkozen Nederlandstalige vertegenwoordigers te verlengen voor een periode van drie jaar. De beslissing van 15.11.2016 van de NGROD om toch nog verkiezingen te houden, verandert niets aan het feit dat de wettelijke termijn om Nederlandstalige vertegenwoordigers te verkiezen voor de Hoge Raad verstreken was.

De wet van 19 december 1950 tot instelling van de Orde der dierenartsen geeft in art. 11, 3°, 4° en 5° de taak aan de Hoge Raad om:

3° De bevoegdheden van de voorzitters en secretarissen van de gewestelijke raden te bepalen;

4° De algemene voorwaarden van werking en bestuur van de Orde vast te stellen;

5° De algemene bedrijvigheid van de gewestelijke raden te controleren en hun uitspraken samen te ordenen. Hij kan de gewestelijke raden gelasten een onderzoek in te stellen nopens alle zaken die tot hun bevoegdheid behoren;

Bij beslissing van 7 maart 2017 maakt de Hoge Raad van deze bevoegdheid gebruik om de noodzakelijke dringende administratieve maatregelen te nemen die zich opdringen. De aangestelde onderzoeker heeft binnen het kader van zijn opdracht zijn verslag neergelegd op 26 maart 2017. Het feit dat hij zich in zijn opdracht heeft laten bijstaan door de plaatsvervangende magistraat-assessor brengt geen nietigheid mee van het verslag. De opdracht van Dr. [L. L.] bestaat erin een zuiver administratief onderzoek te voeren met betrekking tot de werking van de NGROD. Uit zijn verslag blijkt op een gemotiveerde wijze een duidelijke dysfunctie van de NGROD. De Hoge Raad treedt deze motivering bij als antwoord op het verweer. Ten einde een oplossing te bieden aan deze toestand, ziet de Hoge Raad geen andere mogelijkheid dan [eerste verzoekster] en [tweede verzoeker] tijdelijk te laten vervangen als raadslid.

Beslist met onmiddellijke ingang

- [eerste verzoekster] en [tweede verzoeker] van de NGROD worden preventief tijdelijk en bij hoogdringendheid als louter administratieve maatregel van inwendige orde op non-actief gesteld.

- De toegang tot het gebouw van NGROD te Merelbeke Driekoningenplein 12 wordt hen ontzegd, met absoluut verbod om op welke wijze ook in hun hoedanigheid van raadslid contact te hebben of te zoeken met andere raadsleden van de NGROD, de HROD en/of het administratief personeel of medewerkers op zelfstandige basis.

- De elektronische toegangen tot de gegevensbestanden (o.a. WIKI's) worden hen ontzegd en afgesloten.

Deze maatregelen zullen tijdelijk gelden tot er een definitieve beslissing zal zijn genomen met betrekking tot het onderzoek door de Hoge Raad gelast naar aanleiding van de aangifte door Dr. L. D.”.

3.11. Een uittreksel uit deze beslissing, namelijk het dispositief, wordt op 3 mei 2017 door de Hoge Raad verspreid binnen de Orde.

3.12. Op 19 juni 2017 verzoekt de Hoge Raad het bureau van de NGROD om een tuchtonderzoek in te stellen.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering. In een eerste exceptie voert zij aan dat het de verzoekers ontbreekt aan een eigen, persoonlijk belang bij de vordering. Zij zet uiteen dat de verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij hun taken als voorzitter, respectievelijk secretaris van de NGROD, niet meer kunnen uitoefenen waardoor zij aangeven op te komen voor de belangen van de NGROD en meer bepaald voor de dierenartsen die hen verkozen hebben om deel uit te maken van de NGROD ter verdediging van hun belangen. Voor zover de verzoekers opkomen voor de belangen van de dierenartsen die hen verkozen hebben, verdedigen zij geen eigen belang, doch een belang van hetzij de Orde, wanneer het gaat over de realisatie van (één van) de doelstellingen van de Orde, hetzij van een syndicale organisatie, wanneer het gaat over de individuele belangen van de dierenartsen die hen verkozen hebben. De verwerende partij merkt nadrukkelijk op dat de verkozen leden van de NGROD niet de dierenartsen vertegenwoordigen die hen verkozen, maar wel alle dierenartsen die ingeschreven zijn bij de Orde. De kerntaak van de Orde is de regulering van het beroep door het opstellen van een deontologische code en de kerntaak van de NGROD is het afdwingen van de naleving van deze regels door de aangesloten dierenartsen. De door de verzoekers voorgehouden bewering belast te zijn met de behartiging van de belangen van de dierenartsen die hen verkozen hebben, is een argument dat indruist tegen de expliciete opdracht die de Orde van de wetgever heeft gekregen en zoals die blijkt uit artikel 5, § 2, tweede lid van de wet van 19 december 1950 tot instelling van de Orde der Dierenartsen (hierna: de wet van 19 december 1950). Het beweerde belang van vertegenwoordiging van de dierenartsen die hen verkozen hebben, is

derhalve in strijd met de wettelijke opdracht van de Orde en als een onwettig belang te beschouwen. De verzoekers maken geenszins duidelijk op welke wijze de bestreden beslissing van de NGROD, en meer algemeen aan de Orde, een nadeel zou berokkenen dat de Raad of de Orde zou hinderen in de verwezenlijking van maatschappelijke doelstellingen. De verwerende partij besluit dat het bestaan van een rechtens vereist persoonlijk belang geenszins aannemelijk wordt gemaakt en dat het verzoekschrift onontvankelijk dient te worden verklaard.

In een tweede exceptie voert de verwerende partij aan dat het de verzoekers ontbreekt aan een zeker en actueel belang bij de vordering. Zij zet uiteen dat onder geen enkel beding kan worden aangenomen dat het belang van de verzoekers nog zal bestaan “op het ogenblik dat de uitspraak van Uw Raad zou plaatsvinden”. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de maatregelen die aan de verzoekers werden opgelegd geenszins definitief zijn, maar loutere ordemaatregelen betreffen die een tijdelijk en preventief karakter hebben. Het tijdelijk karakter van de opgelegde maatregel blijkt ook uit het buitengewoon procedurereglement van de Hoge Raad van 7 maart 2017 waarin is bepaald dat “[g]ezien de verantwoordelijkheid van de HROD voor een goede en continue werking van zijn raden kan/moet de HROD zelf als openbaar bestuur en administratieve overheid, op grond van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een procedure uitwerken die moet toelaten om in het voorkomend geval een/de passende, tijdelijke, noodzakelijke, spoedeisende en zich opdringende louter administratieve maatregel van inwendige orde te nemen die tijdelijk een einde maakt/maken aan een toestand van mogelijke inertie van een raad die de normale continue werking van die raad dreigt te verlammen.”. Voorts verwijst de verwerende partij ter adstructie van haar exceptie naar een beslissing van de Hoge Raad van 19 juni 2017 waarbij zij “het bureau van de NGROD, dat als enige orgaan bevoegd is om lastens [de verzoekers] in hun hoedanigheid als lid van een orgaan van de Orde een tuchtrechtelijk onderzoek te bevelen, heeft aangeschreven met het verzoek een tuchtprocedure tegen de verzoekers op te starten”. Indien het resultaat van het tuchtonderzoek positief is voor de

verzoekers, zou dit impliceren dat de opgelegde maatregelen worden opgeheven zodat de verzoekers op dat ogenblik geen belang meer zouden hebben bij het ingestelde beroep. Het feit dat de uitslag van het tuchtonderzoek nog niet gekend is, doet daaraan geen afbreuk. Sterker nog, doordat het resultaat van het tuchtonderzoek nog niet gekend is en het derhalve niet zeker is dat het belang van de verzoekers nog zal bestaan op het ogenblik van het tussen te komen arrest, is het belang van de verzoekers louter hypothetisch, zodat het niet kan worden aanvaard.

Beoordeling

5. De Raad van State kan in een kort geding slechts een beperkt onderzoek wijden aan ontvankelijkheidsexcepties. Een verzoekende partij kan er zich immers minder behoorlijk tegen verweren dan in een procedure ten gronde. Daarom past het in een kort geding dat de Raad van State deze excepties eerder zou verwerpen dan aannemen tenzij indien zijn beperkt onderzoek uitwijst dat een dergelijke exceptie een hoge graad van ernst vertoont.

6. De verzoekers mogen worden geacht wel degelijk over het rechtens vereiste eigen en persoonlijk belang te beschikken bij het bestrijden van de beslissing die tegen hen werd genomen door de verwerende partij. Voorts blijkt niet dat de verzoekers met de voorliggende vordering een onwettig belang zouden nastreven. De vordering strekt er immers toe de verzoekers toe te laten de mandaten waartoe zij rechtsgeldig werden verkozen voort uit te oefenen. Dat oogmerk kan op het eerste gezicht niet als onwettig worden bestempeld.

De eerste exceptie mist op het eerste gezicht de voornoemde hoge graad van ernst.

7. Wat de tweede exceptie betreft, namelijk dat de bestreden beslissing enkel tijdelijke maatregelen bevat en niet definitief is, lijkt haar daarom nog niet uit te sluiten van het door de Raad van State uit te oefenen

wettigheidstoezicht. Niet blijkt dat de wetgever administratieve beslissingen met een beperkte geldingsduur uit het vernietigingscontentieux (en *a fortiori* uit het kortgeding) heeft willen uitsluiten. De verzoekers verliezen hun belang niet doordat de bestreden beslissing waarvan zij de uitvoering hebben moeten ondergaan -en thans nog steeds ondergaan- op het moment van de uitspraak ten gronde eventueel uitgewerkt zou kunnen zijn.

Voorts kan de verwerende partij bezwaarlijk een exceptie steunen op de bepalingen van een “buitengewoon procedurereglement” waarvan de wettigheid juist ter discussie wordt gesteld in de voorliggende vordering tot schorsing.

Ten slotte blijkt, anders dan de verwerende partij voorhoudt, niet dat het belang van de verzoekers een louter hypothetisch karakter zou hebben. De bestreden beslissing bestaat, heeft uitwerking en de verzoekers ondergaan ervan de rechtsgevolgen. Dat lijkt te volstaan opdat het niet om een hypothetische vordering zou gaan.

8. Uit wat voorafgaat, mag worden besloten dat de beide excepties niet de vereiste hoge graad van ernst vertonen om in het kader van een vordering tot schorsing te kunnen worden aanvaard.

V. Schorsingsvoorwaarden

9. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. *Spoedeisendheid*

10. De verzoekers zetten in hun verzoekschrift, wat de spoedeisendheid betreft, samengevat, uiteen dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing worden ontzet uit hun mandaat zowel als lid, maar ook als voorzitter, respectievelijk secretaris van de NGROD, waarin zij op een democratische wijze door de Vlaamse dierenartsen werden verkozen. Het mandaat van lid geldt slechts voor zes jaar en een effectief lid is niet onmiddellijk herkiesbaar. Het mandaat van voorzitter en secretaris geldt slechts voor drie jaar. Indien de verzoekers het normale verloop van de procedure tot nietigverklaring moeten afwachten, zal een arrest onherroepelijk te laat komen en zal er niets of *quasi* niets van hun mandaat als lid en als voorzitter, respectievelijk secretaris over blijven. In oktober 2019 eindigen hun mandaten als lid en als voorzitter/secretaris immers definitief. Dit geldt des te meer daar de Raad van State als rechtsherstel nooit zal kunnen opleggen dat de verzoekers opnieuw in die mandaten moeten worden verkozen voor de duur dat zij eruit ontzet zijn; de samenstelling van het bureau en dus de verkiezing van voorzitter en secretaris is immers een prerogatief van de NGROD. De verzoekers verliezen dus definitief de kans om hun mandaten van lid en van voorzitter/secretaris uit te oefenen, indien de annulatieprocedure moet worden afgewacht. Daarenboven verliezen de verzoekers veel geloofwaardigheid en leiden zij een grote imagoschade zolang de bestreden beslissing uitvoerbaar blijft. Zij werden immers ontzet uit hun functie op grond van ernstige betichtingen, zoals o.m. dat zij een aanslag zouden willen plegen op de Orde en de Hoge Raad. De begeleidende maatregelen - naast het op non-actief zetten - laten uitschijnen dat de verzoekers de zwaarst mogelijke feiten hebben gepleegd waardoor zij onherroepelijk worden geschaad indien de annulatieprocedure moet worden afgewacht. De morele schade door de grote aantasting van hun goede naam en de zware tenlasteleggingen, die geenszins in de hypothetische wijze zijn geformuleerd maar als vaststaand feit naar voor worden geschoven, is volstrekt vergelijkbaar met de morele schade en aantasting van de goede naam na een tuchtrechtelijk ontslag. Dit geldt des te meer gelet op de ruime publiciteit die aan de bestreden beslissing is gegeven. Hoewel er in dat communiqué sprake is van

“de voorzitter en de secretaris van de NGROD” en de verzoekers dus niet bij naam worden genoemd, is via dezelfde website meteen na te gaan wie deze functies bekleedt.

11. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen de spoedeisendheid. Zij stelt dat de verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun argumentatie dat er sprake zou zijn van spoedeisendheid doordat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor hen nadelige gevolgen zou meebrengen, met name dat zij, in de tijdspanne waarbinnen over het annulatieberoep wordt geprocedeerd, “hun mandaat als afgevaardigde van hun provincie in de Hoge Raad [lees: de NGROD] niet kunnen uitoefenen of opnemen”. De verwerende partij meent dat deze argumentatie niet kan worden aangehouden om de vermeende spoedeisendheid aannemelijk te maken. Zij verwijst daartoe naar het eerdergenoemde arrest nr. 238.096 van 4 mei 2017 in de zaak nummer A. 220.939/XIV-37.262 (zie punt 3.2.) waarbij de Raad van State de door de verzoekers in die zaak ingediende vordering tot schorsing bij gebrek aan spoedeisendheid heeft verworpen. Uit dat arrest leidt zij af “dat het gegeven dat [de verzoekers] in afwachting van het resultaat van de procedure hun mandaat niet kunnen uitoefenen, onvoldoende grond bevat om de spoedeisendheid aannemelijk te maken”. Wat het beweerde verlies aan geloofwaardigheid en de imagoschade betreft, merkt de verwerende partij op dat het evenmin kan volstaan om de beweerde spoedeisendheid te verantwoorden. Zij meent dat de verzoekers niet aantonen dat de beweerde gevolgen zich daadwerkelijk manifesteren. De verzoekers voeren in hun uiteenzetting immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat er daadwerkelijk sprake zou zijn van imagoschade of een verlies aan geloofwaardigheid dat zou resulteren in onmiddellijke nefaste gevolgen ten aanzien van de verzoekers. Hun betoog berust op loutere hypothesen en beweringen die niet *in concreto* kunnen worden gestaafd. Met verwijzing naar rechtspraak, stelt de verwerende partij dat “imagoschade in de regel kan worden goedge maakt door een vernietigingsarrest en aldus niet onherstelbaar is, zodat hieruit geen spoedeisendheid kan worden afgeleid”. De verzoekers tonen niet aan dat zulks te dezen anders zou zijn. Zij tonen niet aan dat het nadeel dat zij

inroepen, namelijk dat zij door de bestreden beslissing hun mandaat tijdelijk niet kunnen uitoefenen, een zodanige impact heeft dat zij dit niet zouden kunnen ondergaan tot de uitspraak ten gronde. Wat de morele schade betreft die de verzoekers aanvoeren, stelt de verwerende partij vast dat de verzoekers ook met betrekking tot deze argumentatie nalaten enig bewijs te leveren dat de spoedeisendheid kracht bijzet. Zij meent dat dergelijk bewijs volledig ontbreekt zodat niet te begrijpen valt waarom de gewone afloop van de behandeling van de zaak te gronde niet kan worden afgewacht. De verzoekers hebben zich niet de moeite getroost om aan te tonen welke specifieke omstandigheden te dezen in hun zaak zouden kunnen verantwoorden er anders tegenaan te kijken. Bovendien, volstaat het voorhanden zijn van morele schade *an sich* niet om gewag te kunnen maken van spoedeisendheid, aangezien morele schade in beginsel wordt hersteld door een vernietigingsarrest. Zelfs in het geval de Raad van State zou oordelen zijn dat er toch sprake is van enige imago- of morele schade, *quod certe non*, dient te worden vastgesteld dat deze onmiskenbaar het gevolg is van de houding van de verzoekers zelf. De ruchtbaarheid die aan de zaak werd gegeven, is het gevolg van handelingen die door de verzoekers zelf werden gesteld. Alwaar de Hoge Raad er bij de uitvoering van zijn beslissing over heeft gewaakt enkel diegenen in kennis te stellen van het beschikkend gedeelte van de beslissing die ervan op de hoogte moesten worden gesteld, zag de Hoge Raad evenwel geen andere optie dan een communiqué op de Nederlandstalige website van de Orde te plaatsen, “nadat hij geconfronteerd werd met een communiqué van het IVDB dat ten behoeve van verzoekende partijen aan Belga werd overgemaakt”. Vermits voormeld communiqué geen correcte weergave van de feiten betrof, zag de Hoge Raad geen ander alternatief dan zelf correct te berichten over de zaak. Bovendien heeft de tweede verzoeker zelf de website van de belangenvereniging voor dierenartsen, ‘Intérêts Vétérinaires Dierenartsen Belangen’ (afgekort: IVDB) gebruikt om een brief te verspreiden waarbij zij haar eigen, ongenueanceerd en incorrect standpunt inzake de bestreden beslissing heeft verkondigd zonder hierbij de volledige toedracht omtrent de feiten toe te lichten. De verzoekers kunnen dan ook niet ernstig voorhouden dat zij door een communiqué dat amper enkele uren op de website van de NGROD heeft gestaan, ernstige morele schade

zouden ondervinden. Het feit dat tal van dierenartsen op de hoogte zijn van de bestreden beslissing, hebben de verzoekers uitsluitend aan zichzelf te danken.

Beoordeling

12. De verwerende partij betwist te dezen de spoedeisendheid van de vordering met een verwijzing naar het arrest nr. 238.096 van 4 mei 2017 in de zaak A. 220.939/XIV-37.262 (zie punt 3 .2).

Die verwijzing is op het eerste gezicht niet dienstig. Dat arrest heeft immers betrekking op een vordering gericht tegen de beslissing van de Hoge Raad van de Orde van 13 oktober 2016, waarbij deze besliste dat zijn leden die de provincies Antwerpen, Limburg, Oost-Vlaanderen, West-Vlaanderen en het Nederlandstalig gedeelte van Brabant vertegenwoordigen, in hun functie worden verlengd voor een mandaat van drie jaar. Die beslissing waarvan de rechtsgeldigheid door de verzoekers weliswaar wordt betwist en die het voorwerp uitmaakt van het vernietigingsberoep in de zaak A. 220.939/XIV-37.262, is van een andere aard dan de thans bestreden beslissing. De beslissing van 13 oktober 2016 waarbij de Hoge Raad - terecht of ten onrechte, wat het debat uitmaakt in de eerder genoemde zaak A. 220.939/XIV-37.262 - het mandaat van de zetelende provinciale afgevaardigden heeft verlengd, is er gekomen nadat de Hoge Raad in zijn zitting van 13 oktober 2016 had vastgesteld dat “gelet op de onmogelijkheid om vertegenwoordigers aan te duiden voor de provincies die de kieskring uitmaken van de NGROD”, “er geen beroep werd gedaan op andere kandidaturen” en “het KB van 26 december 2015 tot vaststelling van de voorwaarden en nadere regels van de verkiezingen bij de Orde der Dierenartsen niet toelaat de verkiezing van de leden van de Hoge Raad uit te stellen (art. 37 en 38)”. De NGROD was er immers in zijn installatievergadering van 4 oktober 2016 niet in geslaagd om binnen zijn shoot de provinciale afgevaardigden voor de Hoge Raad aan te duiden en is pas - wat volgens de verwerende partij niet meer mogelijk was - tijdens haar vergadering van 15 november 2016 overgegaan tot de (getrapte) verkiezing van de Nederlandstalige leden in de Hoge Raad. De

beslissing van 13 oktober 2016 onderscheidt zich dan ook wezenlijk van de thans bestreden beslissing zowel wat haar gevolgen als haar nadelige impact op de positie van de verzoekers betreft.

De thans bestreden beslissing leidt immers - min noch meer - tot de ontzetting *de facto* van de verzoekers uit hun mandaten in de NGROD waartoe zij rechtstreeks op een democratische wijze door de Vlaamse dierenartsen werden verkozen en waarvan de Hoge Raad in zijn communiqué van 13 oktober 2016 zelf heeft erkend dat “de verkiezingen binnen de Nederlandstalige Gewestelijke Raad van de Orde der Dierenartsen (NGDOR) regelmatig verlopen zijn”. Zij kunnen die mandaten waarin zij rechtstreeks verkozen zijn en waarvan de rechtsgeldigheid door de verwerende partij niet wordt betwist omwille van de thans bestreden beslissing niet langer uitoefenen. Ook alle randvoorwaarden verbonden aan de uitoefening van de betrokken mandaten (toegang tot de gebouwen, contact met collega’s en medewerkers, toegang tot gegevensbestanden) worden aan de verzoekers ontzegd. De mandaten in de NGROD waartoe de verzoekers zijn verkozen zijn tijdelijk en komen niet voor onmiddellijke herverkiezing in aanmerking. Elke dag dat de verzoekers de gevolgen van de bestreden beslissing moeten ondergaan is dan ook een verloren dag die zij onmogelijk op enige nuttige wijze kunnen terugkrijgen. Het nadeel dat zij ondergaan omwille van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing lijkt niet achteraf te kunnen worden hersteld. Het laat zich bovendien aanzien dat, indien de verzoekers de normale doorlooptijd van de procedure tot nietigverklaring moeten afwachten er van hun mandaten als voorzitter en secretaris van NGROD waartoe zij zijn aangeduid tijdens de installatievergadering van 4 oktober 2016, dan wel als louter lid van die gewestelijke raad, bijna niets of minstens niet veel meer zal overblijven waardoor hen definitief de kans lijkt te worden ontnomen om hun verkozen mandaten op nuttige wijze te kunnen uitoefenen. In die omstandigheden dient de spoedeisendheid van de vordering te worden aanvaard.

Die vaststelling volstaat op zich om te besluiten tot het vervuld zijn van de schorsingsvoorwaarde van de spoedeisendheid.

VII. Ernst van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

13. De verzoekers voeren in het verzoekschrift in het eerste middel machtsoverschrijding aan, evenals een schending van de artikelen 9 en 11 van de wet van 19 december 1950. Zij vatten het eerste middel samen door te stellen dat de Hoge Raad zichzelf de bevoegdheid heeft toegeëigend om de bestreden beslissing te treffen ten aanzien van de verzoekers, wat in strijd is met zowel artikel 11 van de wet van 19 december 1950 dat de bevoegdheid van de Hoge Raad bepaalt als artikel 9 van diezelfde wet dat de tuchtbevoegdheid ten aanzien van leden van de organen van de Orde toekent aan de Gemengde Raad van Beroep. Volgens de verzoekers verleent de wet van 19 december 1950 de Hoge Raad geenszins de bevoegdheid aan de verwerende partij om ten aanzien van de verzoekers de bestreden beslissing te nemen, noch “om de eigen bevoegdheden bij een zelf uitgevaardigd ‘reglement’ uit te breiden, daarenboven in strijd met de bevoegdheid van de Gemengde Raad van Beroep, zodat moet worden vastgesteld dat het zelf uitgevaardigd ‘reglement’ in toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten en dat de Hoge Raad onbevoegd was om de bestreden beslissing te nemen.”

14. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij in de eerste plaats de ontvankelijkheid van het middel. Zij wijst erop dat de verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze zij in hun belangen worden geschaad doordat de artikelen 9 en 11 van de wet van 19 december 1950 geschonden zouden zijn.

In de tweede plaats betwist de verwerende partij de gegrondheid

van het middel. Zij doet daartoe gelden dat de kritiek van de verzoekers dat de wet van 19 december 1950 aan de Hoge Raad geen bevoegdheid zou verlenen om de bestreden beslissing te nemen, “niet ter zake dienend is”. De verwerende partij zet uiteen dat “[h]et nemen van maatregelen van inwendige orde immers niet [vereist] dat er een wettelijke grondslag voorhanden is die de bevoegdheid tot het opleggen van dergelijke maatregelen wettelijk verankert. Wanneer een overheid vaststelt dat de openbare dienstverlening in het gedrang komt, moet zij te allen tijde over de mogelijkheid beschikken om aan dergelijke problematiek tegemoet te kunnen komen”. De verwerende partij beroept zich daartoe op het continuïteitsbeginsel waarbij zij uiteenzet dat het genoemde beginsel “dat een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur omvat, immers in[houdt] dat diensten die beantwoorden aan een behoefte van algemeen belang moeten blijven bestaan en permanent moeten kunnen functioneren.” Aldus beschikt de Hoge Raad, als hoogste orgaan binnen de Orde, op grond van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur per definitie over de bevoegdheid om maatregelen van inwendige orde te nemen ter remediëring van een probleem dat de continuïteit van de openbare dienst bedreigt. Het feit dat de verwerende partij op 7 maart 2017 een procedurereglement heeft aangenomen dat haar de bevoegdheid verleent om maatregelen van interne orde te nemen, doet daaraan geen afbreuk. Zelfs in het geval dat er voor voormeld procedurereglement geen rechtsgrond voorhanden zou zijn, *quod non*, ontnemt dit de verwerende partij de bevoegdheid waarover zij op grond van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur beschikt, niet. Zij verwijst, tot slot, naar rechtspraak waarin de Raad van State reeds de bevoegdheid van de Hoge Raad heeft aanvaard om maatregelen van inwendige orde te nemen.

Voorts argumenteert de verwerende partij nog dat “zelfs indien er een wettelijke grondslag vereist zou zijn voor het nemen van de bestreden beslissing en bij uitbreiding van alle noodzakelijke maatregelen van inwendige orde”, aan deze voorwaarde is voldaan. Zij wijst daartoe op artikel 11 van de wet van 19 december 1950 dat volgens haar aldus moet worden gelezen dat de Hoge Raad de bevoegdheid heeft om de bevoegdheden van de voorzitter en de

secretarissen van de gewestelijke raden te bepalen. In tegenstelling tot wat de verzoekers menen, “kan uit artikel 11, 3°, van de wet van 19 december 1950 wel degelijk de bevoegdheid van de Hoge Raad worden afgeleid om de voorzitter en de secretaris van de NGROD uit hun functie te ontsetten”. De notie “bepalen van bevoegdheden” impliceert volgens haar dat de Hoge Raad kan beslissen bepaalde bevoegdheden aan de voorzitter en secretarissen toe te kennen, maar tevens kan besluiten hen bepaalde bevoegdheden te ontnemen. De kritiek van de verzoekers dat artikel 11, 3° van de genoemde wet van 19 december 1950 aan de Hoge Raad slechts een algemene bevoegdheid zou verlenen om algemene werkingsregels vast te stellen, kan volgens de verwerende partij “in dit kader” niet worden weerhouden. Zij wijst erop dat zoals de verzoekers in hun inleidend verzoekschrift zelf terecht stellen de bevoegdheden van de organen van de Orde, net zoals die van elk ander overheidsorgaan, doelgebonden zijn, wat inhoudt dat een bevoegdheid slechts wordt toegewezen ter verwezenlijking van een welbepaald doel of ter behartiging van een bepaald belang. In dit kader moet worden vastgesteld dat de Orde de taak heeft te waken over de geloofwaardigheid van het diergeneeskundige beroep en een kwaliteitsvolle uitoefening van de diergeneeskunde. De organen van de Orde moeten derhalve ten allen tijde hun handelen kunnen kaderen binnen het algemeen belang waarvoor de Orde instaat. Vanzelfsprekend is dan ook vereist dat de organen van de Orde naar behoren functioneren. De verwerende partij wijst erop dat zij het buitengewoon procedurereglement heeft aangenomen op grond van artikel 11, 4°, van de wet van 19 december 1950, dat haar de plicht oplegt om de goede werking van de organen van de Orde te allen tijde te garanderen opdat de geloofwaardigheid van het diergeneeskundige beroep en een kwaliteitsvolle uitoefening van de diergeneeskunde gewaarborgd blijft. Vervolgens werd, in toepassing van het bijzonder procedurereglement en eveneens met toepassing van artikel 11, 5°, van de wet van 19 december 1950, dr. L. L. gelast om een administratief onderzoek te voeren naar de werking van de NGROD sinds 14 oktober 2016. Artikel 11, 5°, verleent de Hoge Raad de bevoegdheid om de algemene bedrijvigheid van de gewestelijke raden te controleren. Hieronder valt vanzelfsprekend de controle op de door de NGROD gevoerde tuchtonderzoeken. Uit het onderzoek van dr. L. L.

is gebleken dat de NGROD er niet langer in slaagt haar kerntaak inzake tucht te vervullen, zodat spoedig ingrijpen zich opdrong.

Volgens de verwerende partij kunnen de verzoekers niet worden gevolgd in hun kritiek dat de Hoge Raad zich bevoegdheden toekent die hem niet door de wetgever zijn toebedeeld, doordat hij in strijd met artikel 9 van de wet van 19 december 1950, de bestreden beslissing zou hebben genomen. Zij meent dat in zoverre de verzoekers aanvoeren dat de Hoge Raad manifest onbevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te nemen en daarbij de bevoegdheid van de Gemengde Raad van Beroep zou hebben miskend, uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 9. De bevoegdheid die op grond van artikel 9 aan de Gemengde Raad van Beroep wordt toegeschreven, heeft immers enkel betrekking op tuchtrechtelijke maatregelen. Het nemen van administratieve maatregelen, zoals de bestreden beslissing, betreft een prerogatief van de Hoge Raad, dat hem, in zijn rol van hoogste orgaan binnen de Orde, toekomt.

Evenmin kunnen de verzoekers worden gevolgd waar zij verwijzen naar wat zij noemen “de leer van het parallellisme der bevoegdheden”. Die kritiek kan volgens de verwerende partij te dezen niet dienstig worden aangewend omdat de bestreden beslissing geen tuchtmaatregel maar een maatregel van inwendige orde is en omdat het, anders dan de verzoekers beweren, het te dezen niet aan de Gemengde Raad van Beroep doch aan de Hoge Raad toekomt om in hoogdringende gevallen bezwarende maatregelen te nemen ten aanzien van de leden van de raden van de Orde.

Beoordeling

15. Het past om weerom in herinnering te brengen dat in een kortgeding slechts een beperkt onderzoek kan worden gewijd aan ontvankelijkheidsexcepties. Een verzoekende partij kan er zich immers minder behoorlijk tegen in bescherming nemen dan in de procedure ten gronde. Daarom past het in een kortgeding dat dergelijke excepties eerder worden verworpen dan aanvaard,

tenzij indien een beperkt onderzoek uitwijst dat een zij een hoge graad van ernst vertonen.

Te dezen moet worden vastgesteld dat de belangenschade die de verzoekers ondervinden door de in dit middel aangevoerde miskenning van de artikelen 9 en 11 evident lijkt. Het lijkt bovendien te gaan om een onwettigheid die de bevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing betreft en die aldus de openbare orde aanbelangt. In de tweede plaats dient te worden vastgesteld dat geen enkele procedureregels de verzoekers verplicht om in het verzoekschrift een uiteenzetting inzake belangenschade op te nemen, laat staan dat zulks zou zijn bepaald op straffe van niet-ontvankelijkheid van het middel.

Uit wat voorafgaat, mag worden besloten dat de exceptie niet de vereiste hoge graad van ernst vertoont opdat zij in een kortgedingprocedure zou kunnen worden aanvaard.

16. De te dezen relevante artikelen 9 en 11, voorlaatste en laatste lid, van de wet van 19 december 1950 waarin de bevoegdheid van de Gemengde Raad van Beroep respectievelijk de Hoge Raad van de Orde is vastgesteld, luiden:

“Art. 9. Elk lid van een raad van de Orde, dat behoorlijk opgeroepen, zonder wettige reden, drie achtereenvolgende vergaderingen niet bijwoont, is strafbaar met waarschuwing of berisping.

Zware inbreuken tegen wetten en reglementen betreffende de Orde van dierenartsen, tegen het procedurereglement, handelingen of uitspraken die de eerbaarheid of integriteit die de Orde moet genieten zouden kunnen aantasten, zijn handelingen die kunnen leiden tot de ontzetting uit het mandaat van effectief of plaatsvervangend lid. Deze beslissing daartoe behoort tot de bevoegdheid van de gemengde raad van beroep. Deze wordt gevat bij beslissing van de Hoge Raad.”

“Art. 11. [...]

De Hoge Raad heeft tot taak:

1° De regels van de diergeneeskundige plichtenleer vast te stellen, overeenkomstig de in artikel 5 van deze wet vermelde doeleinden;

2° Advies uit te brengen nopens alle kwesties betreffende de uitoefening van de diergeneeskunde en alle wetgevende en administratieve maatregelen voor te stellen die daarop betrekking hebben;

3° De bevoegdheden van de voorzitters en secretarissen van de gewestelijke raden te bepalen;

4° De algemene voorwaarden van werking en bestuur van de Orde vast te stellen;

5° De algemene bedrijvigheid van de gewestelijke raden te controleren en hun uitspraken samen te ordenen. Hij kan de gewestelijke raden gelasten een onderzoek in te stellen nopens alle zaken die tot hun bevoegdheid behoren;

6° De door de gemengde raden van beroep gewezen uitspraken voor het Hof van Cassatie brengen.

In dit laatste geval worden de zaken bij de gewestelijke raden en het Hof van Cassatie aanhangig gemaakt door tussenkomst van de voorzitter van de Hoge Raad of van een lid van de raad daartoe door hem aangewezen.”

17. In het eerste middel staat in essentie de bevoegdheid van de Hoge Raad van de Orde ter discussie om de bestreden beslissing te nemen.

Uit de bestreden beslissing die in punt 3.9 is aangehaald, blijkt reeds op het eerste gezicht dat zij wordt genomen op basis van persoonlijke gedragingen van de verzoekers. Hen wordt immers verweten om, samen met anderen (“de groep van 5”), sedert 5 juli 2016 een “aanslag” te hebben beraamd tegen de Orde en zijn Hoge Raad en verantwoordelijk te zijn voor “de onwerkbaar situatie” waarin de NGROD zich bevindt. Die houding van de verzoekers die volgens de bestreden beslissing leidt tot een “duidelijke dysfunctie van de NGROD” lijkt kennelijk de verzoekers te worden aangerekend. Ook in het in punt 3.5. aangehaalde deskundigenverslag van dr. L. L. waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst als onderdeel van haar motivering, wordt gewag gemaakt van het bestaan van conflicten zowel binnen de NGROD als tussen de voorzitter en de secretaris van het bureau van NGROD en de Hoge Raad en “bepaalde intentionele beweegredenen om de werking van de Hoge Raad en de Gewestelijke Raad te ondermijnen” die klaarblijkelijk evenzo de verzoekers worden toegerekend. Uit het genoemde verslag lijkt te moeten worden afgeleid dat er wordt aangestuurd op de ontzetting van de verzoekers en uit hun mandaten als leden van de NGROD hetgeen uiteindelijk resulteert in de bestreden beslissing waarbij de verzoekers “tijdelijk” op non-actief worden gesteld, hen de toegang tot het gebouw wordt ontzegd, verbod wordt opgelegd om op welke wijze ook in hun hoedanigheid van raadslid contact te hebben of te zoeken met andere raadsleden van de NGROD, de HROD en of het administratief personeel of medewerkers op zelfstandige basis en, tot slot, hen de elektronische toegangen

van de gegevens bestanden worden ontzegd en afgesloten hetgeen in essentie hun mandaat uitholt.

Anders dan de verwerende partij doet gelden, blijkt de bestreden beslissing reeds op het eerste gezicht geen louter administratieve maatregel of maatregel van inwendige orde die zou kunnen worden ingepast in de administratieve bevoegdheden die de Hoge Raad werden toegewezen bij artikel 11 van de wet van 19 december 1950. Het lijkt integendeel *prima facie* te gaan om een maatregel die behoort tot de bevoegdheden die de wetgever uitdrukkelijk aan de Gemengde Raad van Beroep heeft toegewezen bij artikel 9, tweede lid, van de wet van 19 december 1950. Het is immers aan de Gemengde Raad van Beroep dat de wetgever bij het genoemde artikel 9, tweede lid, de opdracht heeft toevertrouwd om toe te zien op en te oordelen over het gedrag van de leden van de diverse raden van de Orde betreft. Zware inbreuken tegen wetten en reglementen betreffende de Orde van Dierenartsen, tegen het procedure-reglement, handelingen of uitspraken die de eerbaarheid of integriteit die de Orde moet genieten zouden kunnen aantasten, zijn krachtens het genoemde artikel 9, tweede lid, handelingen die kunnen leiden tot de ontzetting uit het mandaat van effectief of plaatsvervangend lid.

Uit het administratief dossier blijkt zoals hiervoor is uiteengezet, dat de verzoekers in hun gedrag als leden van de NGROD een en ander wordt verweten. Het komt de Raad van State niet toe om zich uit te spreken over mogelijke tekortkomingen of eventuele laakbare gedragingen van de verzoekers. Het komt de bestuursrechter echter wel toe om vast te stellen dat, indien de Hoge Raad wil optreden om de Orde te beschermen tegen de gedragingen van bepaalde raadslieden die zij aanziet als een zware inbreuk op de integriteit van de Orde, zij de daartoe door de wetgever uitdrukkelijk ingestelde procedure dient te volgen en het door de wetgever bevoegd gemaakte orgaan dient te laten beslissen.

Te dezen diende de Hoge Raad aldus, overeenkomstig artikel 9,

tweede lid, van de wet van 19 december 1950, de Gemengde Raad van Beroep te vatten met een uitdrukkelijke beslissing daartoe. Het komt de Hoge Raad uiteraard niet toe te besluiten het verkozen lid uit zijn mandaat te ontzetten, doch evenmin om de uitoefening van dat mandaat te beletten.

Door niet de Gemengde Raad van Beroep te vatten en zelf eerst een zogenaamd ‘bijzonder procedurereglement’ uit te vaardigen dat er in wezen toe strekt zichzelf de bevoegdheid toe te bedelen om een ernstige maatregel als de bestreden maatregel te nemen en, vervolgens, dergelijke maatregel op te leggen waarbij de verzoekers worden belet om het mandaat waarin zij verkozen zijn, uit te oefenen, miskent de Hoge Raad op het eerste gezicht de in dit middel ingeroepen bepalingen van de wet van 19 december 1950 en de bevoegdheid van de Gemengde Raad van Beroep.

Voorts blijkt dat de Hoge Raad sinds het nemen van de bestreden beslissing waarin zij nochtans gewag maakt van een “aanslag” tegen de Orde en zijn Hoge Raad, de Gemengde Raad van Beroep nog steeds niet heeft gevat. Ook op het ogenblik van de terechtzitting was dat luidens de door de verwerende partij verleende toelichting nog steeds niet het geval ondanks de aard van de bestreden maatregel en de vaststellingen van dr. L. L. in zijn omstandig deskundigenverslag waarvan de motivering, luidens de bestreden beslissing, wordt bijgetreden. Integendeel, in plaats van de Gemengde Raad van Beroep te vatten, verwijst de verwerende partij in haar nota met opmerkingen immers naar, en voegt bij het administratief dossier, een beslissing van 19 juni 2017 waarin de Hoge Raad de NGROD vordert om een tuchtonderzoek in te stellen tegen de verzoekers. Ook daarbij lijkt de verwerende partij op het eerste gezicht voorbij te gaan aan de bevoegdheid van de Gemengde Raad van Beroep ex artikel 9, tweede lid, van de wet van 19 december 1950 wat de raadslieden van een raad van de Orde betreft.

De uiteenzetting van de verwerende partij waarbij zij ervan uitgaat dat zij uit artikel 11, voorlaatste lid, 3°, van de wet van 19 december 1950

dat bepaalt dat het de Hoge Raad toekomt om de bevoegdheden van de voorzitter en de secretarissen van de gewestelijke raden te bepalen, “wel degelijk de bevoegdheid van de Hoge Raad [kan] worden afgeleid om de voorzitter en de secretaris van de NGROD uit hun functie te ontsetten” overtuigt allerm minst en lijkt geheel in te gaan tegen hetgeen in artikel 9, tweede lid, is bepaald. Voorts is ook de rechtspraak waarnaar de verwerende partij verwijst om haar bevoegdheid op te steunen een “buitengewoon procedurereglement” uit te vaardigen te dezen niet dienstig om de bestreden beslissing op te gronden die neerkomt op een individuele beslissing waarbij de verzoekers “tijdelijk” uit hun mandaat worden ontszet *cq.* het hen onmogelijk wordt gemaakt hun mandaat uit te oefenen. Daargelaten nog wat binnen de hiervoor geschetste context precies moet worden begrepen onder een “buitengewoon procedurereglement”, betrof het in de zaak waarnaar de verwerende partij verwijst, een (algemeen) reglement van inwendige orde waarbij de wettelijke bepalingen voor de werking van de gewestelijke raden van de Orde nader werden uitgewerkt. Dat reglement had echter - anders dan dat het geval is met het “buitengewoon procedurereglement” van 7 maart 2017 -, niets van doen, zo lijkt, met “feiten, handelingen en/of gedragingen [...] die op één of andere manier de goede en continue werking van de raad of van de Orde zouden kunnen verstoren en/of de eerbied of integriteit die de Orde moet genieten, zouden kunnen aantasten” zoals vermeld in de aanhef van het “buitengewoon procedurereglement”.

Evenmin kan de argumentatie gesteund op artikel 13 van wet van 19 december 1950 die de verwerende partij ter terechtzitting ontwikkelt, worden gevolgd. De verwerende partij lijkt uit die bepaling af te leiden dat vooraleer de Gemengde Raad van Beroep kan worden gevat eerst nog moet worden nagegaan wat tot de taak van het bureau van de NGROD behoort, of er sprake is van een tuchtrechtelijk feit (artikel 5, § 2, van diezelfde wet) en dan pas of er sprake is van een zware inbreuk of gedraging als bedoeld in artikel 9 van de bedoelde wet. Artikel 13 lijkt te dezen niet relevant want betreft de leden van de Orde en *niet* de leden van de organen van de Orde. Voor laatstgenoemden is de Gemengde Raad van Beroep die moet worden gevat door de Hoge Raad,

bevoegd.

Tot slot, het beroep dat de verwerende partij doet op het beginsel van de continuïteit van de openbare dienst als bevoegdheidsgrondslag voor de Hoge Raad, lijkt te dezen niet aan de orde. Het continuïteitsbeginsel dat overigens enkel in zeer uitzonderlijke gevallen kan worden ingeroepen, lijkt enkel op geldige wijze als rechtsgrond te kunnen worden ingeroepen wanneer er geen expliciete wettelijke regeling voorhanden is. Dergelijke regeling is evenwel, zoals hiervoor is gebleken, te dezen wel degelijk bestaande en maakt de Gemengde Raad van Beroep bevoegd. Het beginsel van de continuïteit van de openbare dienst kan niet *contra legem* worden ingeroepen, te dezen tegen een uitdrukkelijke bevoegdheidsregeling in. Overigens blijkt niet -en de verwerende partij voert ook niet aan- dat de Gemengde Raad van Beroep in zijn functioneren verhinderd zou zijn.

Er is dan ook grond om de bestreden beslissing in haar tenuitvoerlegging te schorsen, nu zij werd genomen door een daartoe *prima facie* niet bevoegd orgaan.

Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig.

18. Ook aan de tweede schorsingsvoorwaarde is voldaan.

VIII. Voorlopige maatregelen en dwangsom

19. De verzoekers vragen in het verzoekschrift om de volgende voorlopige maatregelen te bevelen, onder verbeurte van een dwangsom:

“Daar uit de feitelijke gegevens van de zaak blijkt dat de verwerende partij zich kennelijk niet gebonden voelt door het wettigheidsbeginsel en zij integendeel wettelijke bepalingen en de beginselen van behoorlijk bestuur manifest miskent en negeert, alsook daar zij kennelijk vooral gedreven is door de irrationele en onwettige drang om verzoekers voor goed uit de organen van de Orde der Dierenartsen te houden, mag met reden worden gevreesd dat de verwerende partij zich niet zomaar zal neerleggen bij een arrest van de Raad van State.

Om die reden vragen verzoekers om ten aanzien van de verwerende partij de volgende voorlopige maatregelen te bevelen, met name:

- dat verzoekers hun mandaat als lid van de NGROD en als voorzitter, respectievelijk secretaris, volwaardig kunnen opnemen en uitoefenen zonder beperkende maatregelen opgelegd door de Hoge Raad en/of zijn voorzitter;
- dat zij hierbij over alle normale middelen beschikken, zoals de onvoorwaardelijke toegang tot de gebouwen van de Orde der Dierenartsen, de toegang tot alle databanken, documenten, gegevens, archieven;
- dat zij zonder enige beperking contact kunnen hebben met de personeelsleden, de leden en de mandatarissen in de organen van de Orde der Dierenartsen;
- dat de Hoge Raad en/of zijn voorzitter zich moeten onthouden van elke maatregel en/of beslissing die het voorgaande zouden belemmeren;
- dit alles onder verbeurte van een dwangsom ten bedrage van 5000,00 euro per dag dat de Hoge Raad en/of de orde der Dierenartsen in gebreke blijft vanaf de dag na de kennisgeving van het arrest waarbij de voorlopige maatregelen worden bevolen.”

Beoordeling

20. De voorlopige maatregelen die de verzoekers vorderen verschillen in wezen niet van de natuurlijke gevolgen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Deze schorsing van de tenuitvoerlegging zal vanzelf reeds tot gevolg hebben dat de verzoekers hun mandaten opnieuw kunnen opnemen onder de normale voorwaarden en de aan hun mandaat verbonden prerogatieven. Voorts behoort het tot de eerbiediging van het gezag van het schorsingsarrest waartoe de verwerende partij in elk geval gehouden zal zijn, dat de Hoge Raad en/of zijn voorzitter zich moeten onthouden van elke maatregel en/of beslissing die de uitvoering van het arrest belemmeren.

In die mate bestaat er op dit ogenblik nog geen grond om de verwerende partij te bevelen, eventueel onder verbeurte van een dwangsom, maatregelen te treffen die van rechtswege zullen voortvloeien uit het uit te spreken schorsingsarrest. Het is pas indien zou blijken dat de verwerende partij daadwerkelijk onwillig is om het schorsingsarrest te respecteren, dat het opleggen van voorlopige maatregelen, al dan niet gepaard met een dwangsom, zich zou opdringen.

IX. Anonimisering

21. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vragen de verzoekers dat bij de publicatie van het arrest hun identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

X. Kosten

22. Wat de vraag van de partijen tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Hoge Raad van de Orde der Dierenartsen van 3 mei 2017 waarbij de verzoekers in hun hoedanigheid van lid van de Nederlandstalige gewestelijke raad van de Orde der Dierenartsen “preventief tijdelijk en bij hoogdringendheid als louter administratieve maatregel van inwendige orde op non-actief [worden] gesteld” en waarbij hen “[d]e toegang tot het gebouw van de NGROD te Merelbeke, Driekoningenplein 12 [wordt] ontzegd, met absoluut verbod om in hun hoedanigheid van raadslid contact te hebben of te zoeken met andere raadsleden van de NGROD, de HROD en/of het administratief personeel of medewerkers op zelfstandige basis” en hen “[d]e elektronische toegangen tot de gegevensbestanden (o.a. WIKI's) worden ontzegd en afgesloten”.

2. De Raad van State verwerpt de vordering voor het overige.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekers niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien december tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,
bijgestaan door

Johan Pas,

De griffier

Johan Pas

wnd. kamervoorzitter, staatsraad

griffier.

De voorzitter

Kaat Leus